

Serge Brussolo

Off

Off

Puștiul răsărise în mijlocul ierburilor înalte și moi. Avea o față grea și sanguină pe care pistruii arătau ca o constelație de înțepături de insectă. Viziera căștii marinărești îi cădea peste ochi, iar curelușa ei împărțea de fiecare parte obrajii în două, accentuând și mai mult aerul său rubicond. Ridică brațele pentru a agita o pușcă mitralieră de plastic și aureole largi de sudoare apărură la subțiori, pe tricoul portocaliu. Peluza fremăta de puști împopoțonați la fel, zbierând ordine, transpirând în propriul harnașament, cu fețele înroșite de arșița soarelui. Nu m-am mișcat, ierburile de sub omoplați aveau consistența cauciucată a unui decor artificial. Acum copilul era foarte aproape; deschizând gura, i-am văzut gâtlejul contractându-se din cauza efortului. Tricoul lui ridicat lăsa să i se vadă mușchii pântecului încordându-se pentru strigăt. Țipa... Țipa ceva de genul „Companie B, înainte!”, sau o inepție de același soi. Iar vocea lui ajungea la mine ciudat de atenuată, pe o notă doar cu puțin mai înaltă decât cea a conversației, îl vedeam țipând, fizic. Gura, gâtlejul, pântecul, totul indica strigătul, dar nu percepeam auditiv decât un apel. Când ar fi trebuit să fie o vociferare...

Țipătul trebuie să fi fost bine scos, dar, ca și înainte, a fost imediat redus de o forță invizibilă, iar părinții care sporovăiau ceva mai încolo sub umbrelele de soare nu auziră decât câteva cuvinte pronunțate pe o tonalitate ușor superioară celei pe care o aveau ei.

Puștii se îndepărtaseră, mimând explozii pe care ei le doreau teribile, iar căștile lor se prelingeau prin mijlocul ierburilor ca niște capete ciudate de fier. M-am întors pe burtă, cu soarele-n țeastă, un soare penibil, apăsător, ce făcea pielea jilavă. Picioarele mele goale găureau pământul, de parcă era nisipul plajei, în căutarea unui pic de răcoare, însă ierburile moi și jilave îmi încercuiau gleznele, părând să comunice consistența lor tuturor lucrurilor care mă-nconjurau. La umbra unui pâlc de arbori aproape de ieșirea din parc, bărbați și femei cu umerii cojiți își strângeau șezlongurile, dar tuburile nichelate pe care le vedeam ciocnindu-se, nu produceau nici măcar sunetul unei lingurițe care cade pe o mochetă groasă de lână.

M-am ridicat și am traversat peluza în direcția șirului de sequoia roșii ce marcau limita parcului. Un bebeluș, aflat în brațele maică-sii, își agita mutra deformată de convulsii furioase, dar, din mijlocul lacrimilor, „țipetele” lui ajungeau la mine ca printr-o strecurătoare sonoră. Acesta era supliciul cel mai greu de suportat, senzația aia că ai dopuri în urechi, că ai trompele lui Eustache pline de ceară sau gelatină.

Mergeam și mai repede. Curând urma să se însereze, parcul se va goli până mâine. Am înconjurat o bornă verde, forțându-mă să n-o privesc și am trecut de linia arborilor sequoia.

Deodată, în timp ce degetele mele se crispează pe lemnul bețelor de tobă și vibrează ușor, ca niște țambale, memoria o ia razna, își ia zborul, se-nfundă în hazardul zdrențelor îndesate de-a lungul circumvoluțiunilor mele mentale. Așa, câteodată, din praf țâșnește o scenă, jucându-se, mecanică; pereții craniului se animează asemeni unui ecran sub lumina galbenă a unui proiector ce derulează un film

colbuit.

... Eram încă student, cred, era cald și capul îmi zbârnâia. Brusc, motocicleta trasă o dungă neagră în iarba cauciucoasă a campusului, înainte de a se prăvăli în interiorul marelui deambulatoriu. Dintr-o dată, fumul albastru, țâșnind din tripla țeavă de eșapament, invadă amfiteatrul.

Absența totală a zgomotului, liniștea uniformă ce însoțea clămpănitul ușilor și geamurilor, salturile sincopate ale mașinii, ecranul de gaze, sfârșeau dădeau scenei un aspect oniric, lipsind-o de orice credibilitate.

Ușa ascensorului se deschise brutal, se arătă un cap livid înfășurat cu banderola albastră a manifestanților, urmat de brațul care bălăbănea o sticlă a cărei feștilă arunca scântei mici. Tipul de pe motocicletă îmbrăcat cu țoale negre, urlă ceva... Vreau să zic, gura lui se căscă peste un balon de liniște care ar fi trebuit să fie un urlet de atac. Mâna lui dreaptă lăsă ghidonul, dirijând țeava înnegrită a aruncătorului de flăcări spre cușca ascensorului. Sticla se făcu țăndări taman pe cel mai mare din cele trei faruri. Reculul reflex îl proiectă pe motociclist pe mozaicul holului și mașina continuă singură să alunece, percutând distribuitoarele de sandvișuri. Din nou, explozia s-a rezumat la o jerbă de culori silențioase.

Ghidonul a trecut pe deasupra capetelor noastre, pulverizând trei televizoare, înainte de a se înfige în perete. Alături de mine, secretara institutului de psihologie încerca să urle ceva, cu mâinile crispate pe tâmple. Buzele ei se mișcau cu disperare; am ridicat din umeri, indicându-i cu arătătorul cadranul roșu al regulatorului, ce trona în iarba moale a campusului.

Acul arăta clar că zona tocmai trecuse în cenzură totală, conform procedurii în vigoare în caz de rebeliune sau manifestații. Orice s-ar fi întâmplat, aveam să rămânem surzi până când brigăzile de intervenție urmau să pună stăpânire pe situație.

În mijlocul holului, motociclistul, acum ușurat de sticlele incendiare trăgea, cu pistolul 45 proptit în îndoitura cotului, focuri scurte la gura țevii. Impresia era aceeași, sau aproape la fel cu cea resimțită în fața unui televizor în pană de sunet. Aceeași senzație de irealitate, de vis. Grupul de studenți adunați în amfiteatru urmărea înfruntarea cu o privire atonă, ca și când ar fi fost anesteziați de absența zgomotului.

M-am așezat, obosit subit, în mijlocul tuturor acestor fantome... Chiar dacă memoria mea are acum parte de mari dificultăți în a-și clasa amintirile, e clar că asemenea scene nu pot să aparțină decât primelor timpuri ale aplicării planului antizgomot; de fapt, mai târziu nimeni n-a mai fost în stare să mobilizeze atâta energie pentru a se lansa într-o asemenea agitație.

... Ca de obicei, curând s-au ivit alte secvențe, vraiște, doar cu puțin mai coerente...

Era ziua în care banda sonoră de la „Woodstock" a fost arsă în piața publică, într-o indiferență desăvârșită. Sau a doua zi, nu mai știu...

Ringul de dans gol, cu pistele lucitoare, parchetul ceruit, mirosul înțepător al vopselei și, în sala enormă, goală și sumbră, doar Mayer mai era pe estradă, suflând ca un apucat în trompetă de 48 de ore, cu pânza de păianjen a venelor umflate, gata să crape, pe fiecare tâmplă.

Ne țineam departe de instrumente, ca și când clarinetele, saxofoanele s-ar fi umplut subit cu venin, și Mayer sufla, cu fața învinețită, lucind de sudoare. Nimeni n-a înțeles ce i se întâmplase, unii au pronunțat nume de droguri, alții...

Mayer cânta și noi n-auzeam nimic, nimic altceva decât un firicel firav de muzică, fără nicio legătură cu efortul dement depus de către muzician. În umbra barului, acul cadranului regulatorului oscila ușor în zona roșie, interzisă...

OFF, tocmai intrasem în cenzură totală. A fost tocmai momentul în care sticleții din brigada de sunet au invadat pista. Am întors capul, ca

sub privirea unui judecător. Purtau la șold pistoale-mitralieră scurte, galben-aprins, și culoarea aceea proaspătă, un pic acidă, accentua aspectul ireal al flăcărilor mici ce se aprindeau sacadat la gura țevilor, în liniștea cea mai desăvârșită. Mayer căzu încet; cam stupid, am băgat de seamă că unul din proiectile i-a găurit trompeta. Apoi sticleții ne-au examinat instrumentele, mai ales bateria mea...

Apoi, mult mai târziu în noapte, am avut și noi dreptul să interpretăm o serie de slow-uri conforme legii, și câteva cupluri adormite au venit să se clatine în mijlocul ringului... atât de mare și atât de gol.

... Buddy Hollington e ăla care ar fi trebuit să mă avertizeze. Buddy era student și-și câștiga hamburgerul cotidian spălând pahare în sala din dos, ce ținea loc de bucătărie... Buddy și înclinația sa către măiestrie, scria cu un creion unsuros pe un formular mototolit. Buddy mă urma pe culoarele supraîncălzite ale unui ring de dans golit de soarele lui iunie...

Despre ce vorbea? O paralelă, cred. O paralelă între dispariția conceptelor pop și absența divergențelor poliție/studenți din cursul lunilor precedente. „Dispariția violenței și...”, nu-mi aduc aminte decât prima parte a titlului propus, pe care-l mai găseam și prost formulat...

Dispariția zgomotului, dispariția violenței, acesta a fost unul din argumentele care au curățat presa de mare tiraj, dar mai erau și altele.

Nu l-am mai revăzut niciodată pe Buddy. Memoriul lui n-a fost terminat niciodată, l-am căutat degeaba pe rafturile bibliotecii și ale arhivei. Eu...

Alte imagini mă bântuie. Sărbătoarea națională, cu o parada molâie fără muzică, lungindu-se pe bulevardele pe care se împrăștia o mulțime anemică. Puștii ăștia de pe stradă, care aprind fitilul unor petarde mici și roșii, găsite prin fundul nu știu cărui pod. Jerba de flăcări mute ale unei explozii silențioase. (O bulă de lumină, apoi mirosul prafului de pușcă, dar nimic ALTCEVA. Niciun zgomot.)

Senzația perpetuă de somnolență.

... Și apoi, iar și iar, alunecarea lentă a mașinii patrulei și mitralierele galbene. Așa deci, să întorc capul.

... Acasă, priveam trecerea vehiculelor cu șenile, cu motoare enorme ce împroșcau jeturi de oxid de carbon și vapori, făcând să tremure ferestrele până la limita la care acestea urmau să crape – chiar dacă era vorba de sticlă antiglonț recuperată de la caroseria vreunui furgon blindat – și făceau să explodeze becurile și paharele de șampanie, încărcătura de decibeli trebuie să fi fost teribilă, și cu toate astea, ce liniște!

UN CONVOI FANTOMĂ NU AR FI FĂCUT MAI PUȚIN ZGOMOT!

Afișul pictat care se întindea pe toată fațada gării centrale, reprezentând un om fără urechi, zâmbind prostește, strălucind de bunăstare, avea dedesubt următoarea legendă:

„Nu există cetățean mai bun decât cel care nu vrea să audă”.

... Și un altul: „Secretul fericirii”, în care o maimuță solitară își astupă timpanele cu mâinile placate pe tâmple.

... Și zborul strâns al avioanelor, grele de uraniu, țesând deasupra orașului o pânză nituită, dezbrăcându-ne cerul. O cuvertură de aripi mari alunecând fără oprire, interceptând soarele și lumina, scufundându-ne câteodată într-o noapte de metal, apăsătoare și mută.

Înaintea...

Înaintea implantării regulatoarelor, oamenii mergeau până acolo încât își turnau singuri ceară în urechi pentru a scăpa de vacarmul decolării necontenite, de trepidația continuă a extractoarelor de minereu ce tăiau, zi și noapte, câmpia de sare din sudul orașului. Cei mai avuți purtau în permanență căști izolante cu care se împopoțonau odinioară maiștrii tunari în timpul tragerilor de artilerie. Nu mai

contau cazurile de mutilare, puștii își crăpau timpanele cu vârfurile compasurilor, nici sinuciderile, sau omuciderile... Dacă stridența duzelor n-ar fi reușit atunci să acopere tot restul, s-ar fi putut auzi înălțându-se din oraș un cor formidabil de vociferări turbate, de ură și de nebunie...

Totul a început...

Totul s-a făcut progresiv, ca o boală căreia nu i se pot recunoaște simptomele și care se impune tocmai când devine incurabilă. Un dușman care se postează în umbră și căruia nu i se descoperă existența decât după ce ești încercuit. Ca și Buddy, ar fi trebuit să presimt pericolul după cele mai mici semne: pânza de păianjen țesută cu răbdare de o notiță care creștea, devenind articol, apoi anchetă, pentru a sfârși ca editorial.

Ecologie, cruciadă antizgomot, mistica repausului...

Cât timp mi-a trebuit pentru a băga de seamă că totuși, visul meu răsuna în fiecare dimineață tot mai slab? Cu siguranță, mult prea mult. Câte luni pentru ca ochiul să înregistreze, în sfârșit, prezența obsedantă, de-a lungul străzilor, a acelor borne metalice, fără utilitate aparentă, nefiind nici balize kilometrice, nici cutii de scrisori, nici guri de incendiu?

Fără să fi fost luată nicio măsură socială, manifestațiile se făceau tot mai rar, adunările de orice tip se anemiară. Totul s-a petrecut ca și cum tocmai energia ar fi lipsit, ca și când viața s-ar fi scurs într-un ritm din ce în ce mai lent. Și bornele punctau străzile, piețele... omniprezente. Apoi într-o zi, presa publică un torent de articole, guvernul tipări puhoi de broșuri. Raioanele librăriilor gemeau sub greutatea lucrărilor de popularizare tehnică...

Iar masa aia de hârtie scotea un singur strigăt unanim:

Era repausului începea!

Guvernul a devenit ecologist. Totuși, n-au fost suprimate cargourile, ale căror urlete crăpau zidurile și creierele. Nici sfâșierile continue ale pompelor de uraniu, cu atât mai puțin vacarmul necontenit al concasoarelor de minereu...

Nu, la televizor, MacFloyd explica logic că zgomotul neputând fi învins într-un mod satisfăcător, fără a prejudicia producția, trebuia să se acționeze asupra urechii umane. Într-un cuvânt, ni se propunea să devenim SURZI!

Nu în totalitate, desigur; în mod normal, era tocmai ce trebuia pentru a salvgarda un oarecare confort, o securitate anume. Nu erau probatorii primele rezultate? Anihilarea zgomotului provoca dezamorsarea impulsurilor agresive. Dispariția vandalismelor, a agresiunilor, a... tulburărilor. STRESUL ÎNVINS!

Cine ar mai fi avut chef să reziste unor asemenea argumente?

Scotocind într-o zi printre mormanele labirintice ale unui bazar, am rămas stupefiat de acumularea prodigioasă de uși blindate, închizători triple, sisteme de alarmă de toate felurile, aruncate la topit. Nu trecea o zi fără să fie recuperate întâmplător de pe terenuri virane arme de toate tipurile, carabine, ciomege, pistoale. Pubelele au devenit receptacule pentru un întreg arsenal, considerat până mai ieri indispensabil: bombe cu gaze lacrimogene, paralizante, desfigurante, sirene de alertă...

După instalarea bornelor regulatoare, puțini oameni și-au mai încuiat ușile: cheile umpleau rigolele, clincănind sub măturile angajaților salubrității.

Într-o dimineață, Ben Cartwright, vecinul meu de palier, un septuagenar – vechi conducător de foreze, deformat de trepidații, m-a oprit la ieșirea din lift. Era încă în tricou și pipăia cu delicatețe bila roșie a propriului său craniu chel, cu o expresie de beatitudine întipărită pe față, care mă puse în încurcătură.

„Știți, murmură, ACUM, crește iar!”

Faptul e că broșurile medicale trăncăneau fără încetare despre binefacerile tăcerii, se vorbea de încetinirea procesului de îmbătrânire.

Numeroși bătrâni din cartier, victime ale unei autosugestii orchestrate cu grijă, au început să-și expună carcasele descărnate, burdușind curând toate cluburile naturiste municipale. Parcurile au fost invadate de cohorte de moșnegi goi, cu fețele întotdeauna încremenite de expresia aia de beatitudine teribilă, pe care o vezi uneori la nebuni.

Pe campusul facultății, ultimul concert pop nu a atras decât o mână de ireductibili, deja adormiți după câteva acorduri. Era epoca în care se declanșa marele declin al muzicii violente, înlocuită puțin câte puțin cu marea năclăială a slow-urilor dulcegi și șoptitoare.

Cam pe atunci se puteau vedea urechile iepurilor domestici din parcul municipal lungindu-se nemăsurat de mult în încercarea lor de a lupta împotriva semisurzeniei ce le fusese impusă subit. Cine ar mai fi avut atâta dinamism încât să caute să înțeleagă, să țină ochii deschiși și să reziste toropelii?

Principiul de bază era unul dintre cele mai simple: bornele ce punctau arterele aveau funcția de relee; sunetul era încontinuu judecat, analizat printr-un sistem electronic complex.

Imediat ce sursa sonoră depășea baremul intensităților legale, mașina se punea în funcțiune, fascicule de unde, până atunci oprite, începeau să baleieze străzile, locuințele, culoarele metroului. Invizibile, nedureroase, insinuându-se în conductele auditive, înțepeneau timpanele... Atunci mii de persoane deveneau infirme fără scăpare; vacarmul, forfota sonoră ce se răspândea de jur împrejurul lor nu le mai parveneau decât extraordinar de estompate...

Guvernul instituise un prag legal de netrecut, tot ce depășea cota aceasta, tot ce era OFF provoca imediat – prin releele mașinilor – o slăbire generală a timpanelor. În același timp, tot ce depășea tonul unei conversații mondene se înmuia la nivelul unei zumzăieli de salon de ceai.

Sistemele de reglare încadrau orașul și împrejurimile sale, ca odinioară bornele roșii ale hidranților; totuși, pentru a putea fi deosebite de cele dintâi, au fost badijonate cu o spurcăciune de lac

verde, culoarea apei clocite. Aceste veritabile centrale electronice funcționau permanent, difuzând surzenie douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Presa de stat avea misiunea de a șterge cu guma aspectul mutilant al întregii operațiuni. Foarte curând, nu se mai vorbi despre surzenia parțială, nici despre paralizia controlată a timpanului, despre diminuarea sensibilității auditive. Printr-o inversare dialectică din cele mai curioase, zgomotul apăru rapid ca principala victimă a întregii afaceri; a fost proclamat redus la tăcere, cenzurat, șters, slăbit, ca și când acțiunea regulatoarelor ar fi fost îndreptată doar asupra lui, și numai asupra LUI SINGUR. Nimic mai fals! Zgomotul era intact, liber, prezent, întreg... Urechea umană, în schimb, nu mai era nimic din toate acestea. Presa, radioul, televiziunea s-au raliat pentru a convinge poporul de infirmi de plinătatea posesiei facultăților sale și îi vorbeau despre insonorizare, când ar fi trebuit să-i spună mutilare. Se dezvolta un fel de cruciadă antizgomot, o mistică a repausului, iar publicul se simțea frustrat de bucățica lui de paradis. Petiții și manifestații cereau extensia câmpului de insonorizare pe întreg teritoriul.

REPET. A FOST O MANEVRĂ POLITICĂ. O CAMPANIE DESTINATĂ LETARGIEI.

Faptul constă în aceea că fiecare a cerut sus și tare partea lui de odihnă, ceea ce a și obținut.

Fiecare a avut parte de tăcerea lui, așa cum, cândva, fiecare avusese mașina sa sau televizorul său. Orașele au fost invadate, acoperite, încotoșmănate cu regulatoare; de atunci fiecare a evoluat într-o lume vătuită, căptușită, fără crispare, nici strigăt. A face zgomot a devenit repede o infracțiune de primă gravitate. A fost creată o brigadă mobilă și o secție antizgomot; dacă, din nebăgare de seamă, vreo menajeră făcea să explodeze un cuptor, capetele zbârnâitoare ale bornelor localizau imediat sursa ecoului prohibit și comunicau coordonatele mașinilor patrulei, propulsate instantaneu spre locul faptei. Bineînțeles, NIMENI dintre vecini sau chiar familia menajerei în

chestiune nu avea cum să-și cunoască superiorul în mod „normal”, din moment ce fiecare parcelă de teritoriu se afla sub controlul strict al regulatoarelor... Însă centrul de control tot l-au descoperit. Dacă treaba asta n-a deranjat în realitate pe nimeni, nu înseamnă că n-ar fi fost tot o infracțiune religioasă, un păcat. Iar noul dumnezeu avea numele TĂCERE...

Prelevările de spermă și inseminările artificiale au devenit repede obligatorii într-o lume care nu mai avea destul dinamism pentru a se împreuna... și tocmai de aceea pentru a procrea.

La discotecă, încercam să mă las absorbit de munca mea, evitând într-un mod destul de copilăresc schimbările pe care le vedeam producându-se în exterior. Apoi, într-o seară de criză, am spart bateria, am rupt bețele... am șters de pe magnetofon benzile de percuție, eu, care încă de la vârsta de... La ce bun! Era repausului începuse.

Am căutat mult timp în dicționar: TRYPANOSOMIAZĂ... Da. Era chiar așa: boală a somnului, pierderea progresivă de energie, letargie crescândă, diminuare a funcțiilor vitale. Moarte.

Începând de atunci, totul s-a petrecut ca și cum ar fi apărut o afecțiune osoasă ciudată, nedetectabilă și nedetectată care ar fi ros lucrurile pe dinăuntru, reducând scheletele la un pumn de pilaf sau de gelatină. Toți eram atinși de lichefiere internă și nimeni nu-și dădea seama. Aș fi vrut să slăbesc pentru a mă putea simți într-o armătură, pentru a vedea în fine sub propria mea piele că există o șarpantă[1]...

A fi carne și sânge mi se părea obscen; m-am cufundat în contemplarea unor fotografii ale câmpurilor morții, iar oamenii aceia descărnați îmi păreau mult mai palpabili decât toți cei care mă înconjurau. Mult mai adevărați...

De jur împrejurul meu, lumea era contaminată de lipsa solidității,

---

[1] Schelet format din piese de lemn, de metal sau de beton armat, care susține învelitoarea unui acoperiș (sau un alt element al unei construcții) și permite realizarea formei acestuia. – Din fr. charpente.

de lipsa realității. O coliziune dintr-o intersecție cu țipetele fals stridente ale unei femei nu m-atingeau mai mult ca un vis. Noaptea, mă trezeam ca să alerg pe drumuri de țară. Dar picioarele mele încălțate cu pantofi grei, cu placheuri de fier, nu trezeau niciun ecou veritabil peste câmpuri. Sunetul murea sub tălpile mele, fără a se înălța vreodată mai sus de căpățână, fără să agite vreodată aerul, iar fugăririle astea disperate păstrau consistența vătuită a viselor.

„Ecoul a murit!" – scriam tâmpește pe un perete, într-o seară de tristețe; dar inscripția pe care o supravegheam de la fereastră n-a făcut niciodată, pe nimeni să se întoarcă.

Traversam ca un somnambul o lume care uitase virtutea strigătului, incapabilă să scoată un urlet de trezire, de viață. Singur, în pivința mea, pe jumătate orbit de lumina a trei proiectoare, înghițind o pâine înghețată pe burta goală, încercam să mimez țipătul – fără să scot un sunet. Încercam să dau naștere în mine unei explozii asemănătoare, în ordinea corespondenței, celei care-mi încolăcea trupul și spiritul atunci când bateria mea trăia, înflorindu-mi sub picioare și sub palme. Așa că mi-am golit burta ca pentru o defecare titanică, mi-am dilatat gura în timp ce corzile vocale vibrau mute. Rinichii mi-au pârâit, coapsele mi s-au sfârtecat într-o împreunare invizibilă, în timp ce în urechi lua naștere un zbârnâit. Și de fiecare dată recădeam, lovit și avid de ceea ce n-a fost, gâfâind și cu coapsele secătuite…

Nimic nu putea înlocui strigătul. Capătul incandescent al unei țigarete strivită într-o palmă, în timp ce cealaltă se strângea pe un țurțure de gheață, nu trezea nimic în mine, dacă nu cumva era vorba de crisparea intestinală ce poate genera, nu contează ce, chiar ficatului.

Dar ceilalți? Exasperant de moi, bebeluși bătrâni hrăniți cu sieste și muzică siropoasă, se îndopau cu o zeamă infernală, un fel de cocktail fad pe bază de ciripit de păsărele, de foșnet de flori uscate, de sforăituri uniforme. Fericiți de încetinirea asta vitală, fericiți să meargă pe cauciuc, fericiți să vorbească cu spumă sintetică în gură. În momentele mele de nebunie, mi se părea că-i văd mâncând creme moi, piureuri

roze; simțeam că va veni vremea când ei vor aluneca din scaune pentru a se târî pe o peluză unsuroasă unde s-ar fi tolănit ca să sforăie.

În schimb, eu m-am repezit în asceză, nu mâncam decât alimente solide, dure, scrâșnind între dinți. Fructe verzi, nuci, cartofi cruzi. Nu înghițeam altceva decât alcooluri capabile să-mi reteze capul și picioarele încă de la prima înghițitură. Încercam să înving orice moleșeală din trup, învățând să cunosc durerea foamei, azvârlindu-mă într-o baie înghețată. Iarna mă obligam, mă obligam să mă lungesc gol, timp de câteva minute, pe betonul terasei.

Moleșeala, slăbiciunea deveneau adevărate obsesii, mi-ar fi plăcut să-mi fie biciuit spatele la întâmplare, pentru a-mi simți întregul corp încordându-se, întărindu-se, devenind complet omogen, ca o mână de nisip înghețat... Aș fi vrut să devin solid, să nu mai fiu dispersat brambura prin membrele proprii, dar toate astea nu erau decât delir... De fapt, eram ca și ceilalți: diminuat în posibilitatea de a exploda, amuțit, ferecat... Atât de departe de ceilalți, care nu simțeau nicio nevoie de a striga, nicio nevoie de vacarm. Trăiam cu voluptate era ușurării, era tăcerii regăsite, a repausului. „REPAUSUL IZVORĂȘTE DIN VOI”, spuneau afișele. „REPAUSUL ESTE PRETUTINDENI CU VOI!”

În ceea ce mă privește, nu era niciun fel de repaus, era mumificare.

În aceeași vreme, m-am apucat să scriu o poveste, pe care am intitulat-o „Îmbălsămatul viu”.

Era puerilă, chiar periculoasă, și-am avut îndeajuns de multă minte pentru a-mi da seama de treaba asta, chiar în momentul în care mă pregăteam s-o trimit unui ziar oarecare, de avangardă.

Deveneam imprudent, dar chestia asta se datora întru totul senzației permanente că trăiesc într-o lume privată de realitate. Mi se părea adesea că actele nu au alt preț decât cel al viselor, și trebuia să fac adevărate eforturi pentru a reuși să-mi păstrez un comportament „normal”... Totul era pentru mine un pretext de greață, însuși numele

orașului – Almoha – mi se părea lipsit de unghiuri. Era o râgâială de gurmand ghiftuit, o mutră de muiere umflată de somn, ceva dezarticulat, fără pic de soliditate. Acolo unde ar fi trebuit să se afle un nume, ca acela al șmirghelului, nu era decât o bulă ce se sparge la suprafața apei din vază.

În tot acest timp, concetățenii mei lucrau, conform expresiei răspândite prin presă, la dezvoltarea „receptivității". Astfel, ei învățară să doarmă în mijloacele de transport în comun, la masă, seara, imediat după întoarcerea acasă și, bineînțeles, de-a lungul tuturor celor 48 de ore ale weekend-ului. Mulți s-au înscris în câte unul din acele cluburi noi – de vacanță – ce garantau o lună de somn total, inclusiv hrănirea prin perfuzii, la un preț întru totul rezonabil... Chiar slow-ul apăru curând unora din colegii mei de orchestră ca un dans debordând de sălbăticie, iar câțiva n-au ezitat să-și propună serviciile unei orchestre specializate în cântece de leagăn pentru creșele de stat.

Se simțeau bine, fericiți, destinși în lumea asta de repaus care le era oferită. Și-au aruncat ceasurile, nu mai ieșeau seara în oraș, își umpleau timpul liber dormind. În orice supermagazin putea fi găsit un „necesar de dormit", cu noile pilule-mâncare, pe care le-nghițeai vineri seara, la culcare, și care te făceau să dispari în neant, până luni dimineața, fără să te trezească foamea, sau orice altă senzație de pofte gastronomice. Se găseau și defecatoarele din plastic elastic, care se adaptau fără să cauzeze niciun fel de jenă anusului sau sexului, eliberându-l pe cel ce se odihnea de problema dejecțiilor naturale.

Îmi închipuiam cu groază ziua în care nimeni n-ar mai fi arătat niciun fel de interes pentru cinema, pentru literatură și încă și mai puțină curiozitate pentru actualitatea politică, ziua în care toate acestea vor fi suprimate din programele de radio și de televiziune, ziua în care nu se vor mai vinde ziare, ziua în care difuzoare, dispuse de-a lungul străzilor, vor transmite în permanență doar muzică relaxantă... Ziua în care întreaga umanitate nu va mai fi decât un pat gigantic...

„Bucurați-vă!" m-a sfătuit un medic căruia i-am împărtășit o parte

din problemele mele și care, vizibil, nu m-a luat în serios. A se bucura! Toată lumea se bucură! Florile se deschid, bucurându-se, în sunetul muzicii dulcegi, asta se știe, dar eu voiam să strivesc florile din lumea întreagă. Aș fi vrut să se usuce în picioare, sau în șocurile bateriei mele! Voiam să fiu OFF! Adică să sar peste limita albă și fadă a cadranului de control al sunetelor, să mă arunc în partea roșie, unde acul nu se aventura niciodată. Roșul mă hipnotiza. Un panou de circulație, de la capătul vreunei străzi oarecare, mă pironea locului dacă avea culoarea în chestiune.

Cu fiecare zi care trecea, trăiam și mai mult în afara lumii reale, ieșind uneori din toropeală în sala dosnică a vreunei cafenele, în fața unei cești înghețate, adusă cu siguranță cu o oră-două înainte. Din acel moment, fiecare zi a devenit o adevărată încercare... M-am surprins vociferând, înjurând un automobilist, bătând darabana pe un contor de snack... Atâtea lucruri suspecte, încât un membru din brigada de sunet n-ar fi pierdut prilejul să consemneze. Trebuia să mă liniștesc, să-mi regăsesc impasibilitatea aparentă de altă dată, altfel, detectoarele ar putea să-mi contabilizeze ecourile, să mă localizeze, să mă identifice, să adreseze un raport șefului de brigadă... și apoi? Toate astea ar fi putut duce mult mai departe decât o amendă, sau un tribunal. Din timp în timp erau arestați inși întru totul insignifianți, calificați ca maniaci, obsedați, fără să fie precizată cu exactitate natura viciilor lor, după care erau închiși în azile de stat, de unde nu mai ieșeau niciodată. Eram, cumva, un maniac? Un... „deviat”? Îmi aminteam de Mayer, chiar și el a clacat, iar brigada de sunet l-a înhățat fără ezitare. Am încercat să canalizez febra care clocotea în mine, servindu-mă de sex ca de o hazna. A fost o eroare, cântăreața pe care am înghesuit-o în vestiar, după închiderea discotecii, s-a ridicat, cu pulpele uscate și privindu-mă neîncrezătoare... Eram impotent. Moral și fizic, castrat de orice explozie vitală, incapabil să strig în vreun fel ce a fost...

Mă simțeam, ca niciodată, micșorat, amputat. Am scris o poveste nouă: „Eunucul”, care a fost refuzată și înapoiată cu mențiunea,

„Psihologia personajelor e prea delirantă”. Atunci m-am aruncat asupra unui pamflet, intitulat „Hrana carteziană”, în care m-am dedat unei critici sistematice a normalului, a ideilor primite, a tot ceea ce rămâne hotărât „în regulă” și „de partea asta”... Ultimul capitol trăgea concluzia cu un strigăt triplu: „OFF, OFF, OFF!”.

Cu asta puteam fi internat de urgență, așa că am ars cu grijă lucrarea, în baie, cu ajutorul unui litru întreg de alcool. A trebuit, cu ocazia asta, să fac focul în apartament, important era însă ca manuscrisul să dispară. Eșecul acestei tentative de compensație m-a lăsat descumpănit. Mi se părea că oricine ar fi putut acum să-și dea seama de decăderea mea. Sexul meu mort era un semn material, pe care nu-l puteam nega, care-mi revenea necontenit în memorie. Să te așezi la fereastra, cu un craniu spart, înseamnă să-ți pierzi omogenitatea, smulge un dinte din cel mai bun fermoar și vei fi condamnat să fii bătut de vânt, să rămâi gol... mai rău, rămâi dezbrăcat, îți pierzi integritatea viscerală, e ca și când te-ai plimba cu intestinele pe genunchi, sau cu un pantalon fără tur, în timp ce restul corpului e înfășurat în lâneturi.

Mă țicnisem, eram gol, oricine putea să mă anuleze într-o secundă, fiecare privire era ca un deget medical cotrobăindu-mi prin anus, îmi distrugea instantaneu orice individualitate, orice conștiință de a fi eu însumi...

Eram în luna iunie, cred, și anul universitar se apropia de sfârșit... Aerul condiționat circula din ce în ce mai prost prin localurile de dans și, în sălile lipsite de ferestre, temperatura era insuportabilă, unind, în aceeași beatitudine abrutizantă, muzicieni și dansatori. Numai un singur șopocăit stătea încă mărturie pentru prezența chelnerilor. Capul îmi vâjâia și simțeam o nădușeală scârboasă îmbâcsindu-mi gulerul cămășii.

„Chewing Yellow Slow”, hit-ul la modă în acea vreme, a fost întrerupt brusc de o pană de sonorizare, apoi s-a stins și lumina. Incidentul ăsta mic părea să aibă înțeles prin rezistența dansatorilor; o

liniște de moarte, adevărată, a coborât în ring și, timp de o secundă, am avut impresia că sunt zidit de viu într-o temelie, sau că rătăcesc orbește pe culoarele unui labirint. Un frison nervos îmi zdruncină rinichii și am înțeles că trebuia să ies, înainte să-ncep să urlu. M-am repezit spre ieșirea de serviciu, care știam că se află la baza estradei și m-am trezit în stradă, orb, pironit la perete de lumina crudă a soarelui...

Fără să-mi dau seama cu adevărat, am început să hoinăresc printre clădiri și, curând, am ajuns în chiar inima orașului. Orașul era pleoștit, moleșit de o siestă molcomă. Pe malul unui canal, niște fete se bronzau în grabă, între două cursuri, cu pieptul gol, stând pe burtă, strivindu-și cu pudoare mamelele pe vestele împăturite cu grijă. Hălci de carne inertă, pe care o invazie de muște albastre nu le-ar fi făcut nici măcar să tresară. Am adunat un pumn de pietricele și le-am aruncat, cu un gest rapid în fața mea, în direcția pulpelor unei blonde spălăcite, care dormea la umbra unui stâlp, cu gura întredeschisă. Pietricelele îi șfichiuiră genunchii și fata se întoarse pe spate, mormăind în somn, oferind privirii un sutien debordând de carne albă. A trebuit s-o iau la sănătoasa, înainte de a nu mă mai putea abține să o împing în canal, cu lovituri de călcâie... Almoha... Ar fi putut fi, la fel de bine, un nume de femeie. Curând asfaltul urma să se topească, dalele trotuarelor să se disloce, urma epoca higrofiliei...

Ah! Iarna, frigul și gheața.

Am părăsit canalul fără o țintă anume și, deodată, m-am trezit în mijlocul unui cimitir de mașini, care acoperea întreaga întindere a malului mării.

Peisajul m-a aruncat imediat în brațele visării, nu erau acolo decât forme dure, ciocănite, unghiuri vii, cioturi de tablă ciopârțite și tăioase. O lume de fier, în care șuruburile alunecau sub tălpi. Am cules țeava scânteietoare a unei bare de protecție, cu intenția de a ciocăni cu ea carcasele din jur, când am văzut-o... Mai exact, nu i-am văzut la început decât piciorul, ivindu-se prin portiera întredeschisă, până la pulpă. Era musculoasă, cu siguranță prea mult – pentru oricare altul decât mine –

cea mai mică mișcare trezea sub piele tensiunea tendoanelor, umflătura tare a cărnii. Glezna dispărea înlăuntrul unui pantof stilizat, cu toc de crom. Am înaintat, era îmbrăcată cu o rochie foarte scurtă de lamé, probabil de seară, care părea să fie cusută direct pe șolduri. Țesătura argintie îi îmbrățișa sânii tari, care, contrar celor ai celorlalte fete, nu tremurau ca niște pachete de gelatină la cea mai slabă mișcare. Fața ei cioplită cu tăieturi de cosor, cu pomeți mongoloizi, proeminenți, reflecta aceeași putere. Nasul era scurt, coroiat, bărbia pătrată. Avea țeastă rasă, ca majoritatea femeilor din acea vreme, iar absența masei încurcate a părului făcea din ea o arhitectură fără cusur. O perlă mică de crom, încrustată în nară, făcu să-mi treacă prin minte că o confund cu un minereu...

Ochii ni se întâlniră, dar n-aș putea spune dacă ea mă vedea. Mâna ei dreaptă se crispa pe un obiect metalic, pe care l-am identificat a fi un microfon conic, ale cărui fire se bălăbăneau printre pulpe, până la pământ, până la cutia rectangulară a unui mic magnetofon. Instinctiv, am căutat în jur natura prizei de sunet. N-auzeam nimic, eram probabil într-o zonă cenzurată total, de către regulatoare, timpanele mele nu captau decât un zumzăit slab de stupină, îndepărtat. Totuși, la o sută de metri în fața mea, fălcile unei macarale înhățau violent caroseriile, smulgându-le din grămada de ruine metalice, înainte de a le azvârli în gura concasorului cu pistoane. De fapt, vacarmul era îngrozitor dar, ca de obicei, urechile noastre nu puteau să-l audă. Nu înțelegeam ce-ar fi putut înregistra fata; chiar dacă vacarmul real se înregistra pe pista magnetică, el ar fi fost imediat cenzurat împotriva audiției. În plus, regulatoarele ar fi localizat-o și, totodată ar fi identificat-o. Înregistrarea sunetului prohibit constituia un delict analog deținerii de filme pornografice, ghicirii viitorului sau fetișismului sexual... Din nou, ochii noștri s-au întâlnit, în ei clocotea aceeași febră, ca în ochii a doi drogați ce râvnesc o singură seringă plină... Brusc, ea opri aparatul, îl strecură sub burtă și se agăță de brațul meu pentru a ieși din caroseria carbonizată unde se ascunsese. Avea degetele tari, cu unghii pătrate,

lăcuite în negru.

Nu-mi aduc aminte despre ce am vorbit, totuși m-am trezit pe plajă, la limita valurilor, mergând pe urmele tinerei femei. Înainta repede, aruncând uneori scurte ocheade peste umăr, ca pentru a-mi verifica prezența, ca și cum m-ar fi invitat s-o urmez. Magnetofonul se freca de rochie, în zona șoldului, țopăind pe mușchii tari ai pulpei. De jur împrejur, bornele verzi ale regulatoarelor răsăreau din nisip, ca niște mine uitate, ca niște coifuri spionând la nivelul solului. Datorită apei, aproape că nici nu mai simțeam efectul moleșitor al căldurii. E adevărat că acest colț de mare a fost întotdeauna pustiu, din cauza curentului rece ce se scurge de-a lungul coastei. Fata începu brusc să alerge și am observat o zidărie albă, pe jumătate înfundată în flancul dunei și, fără să mă mai gândesc, m-am aruncat pe urmele fetei, răsucindu-mi dureros gleznele. Clădirea mă făcea să mă gândesc neapărat la acele locuințe maure, pe care le găsim pe cărțile poștale foarte vechi, totul era alb, orbitor chiar. Fiecare încăpere se termina printr-o boltă goală, iar mobilierul, în tradiție japoneză, era redus la strictul necesar. Din toate astea se degaja o impresie stranie de ascetism, insolită pentru o femeie. Toate fetele pe care le cunoscusem se complăceau, fără excepție, în luxuriantă bogăție, cu gențile burdușite și dulapurile întesate până la refuz. Mi-am recăpătat suflul abia când și-a pus degetele pe brațul meu; m-a târât printr-un culoar lung și gol spre ceea ce părea a fi o grădină de iarnă. Era o încăpere rotundă, fără ferestre și fără alt acces în afara ușii. Pereții erau tapetați curios, matlasați din gros cu frunze albastre, foarte cărnoase, asemănătoare unor mici limbi vegetale. Se întindeau ca o iederă pe pereți, dar și pe tavan, și pe jos. Aveam senzația că am intrat într-o cutie capitonată. În mijlocul camerei, într-un bazin plin cu apă limpede și rece, se bălăceau rădăcinile.

Tânăra femeie închise ușa cu o grijă deosebită, fiind atentă să acopere fiecare interstițiu cu frunze și am remarcat că sub tapetul vegetal nu se zărea nici măcar un deget de zidărie. Privindu-mă fără încetare, puse magnetofonul pe jos și se jucă puțin cu butoanele

acestuia... și deodată zgomotul țâșni! Zgomotul... Se auzeau dinții macaralei mușcând caroseriile, sfărâmând portierele, crăpând parbrizele. Șocurile se răspândeau în cascadă, era o explozie de metal, mii de țambale țiuiau sub o ploaie de bile de oțel... Un bowling în care popicele erau clopote de catedrală... zgomotul îmi umfla urechile, pentru prima oară după atâția ani. Am reușit să mă smulg din propria hipnoză, pentru a mă arunca asupra magnetofonului, căruia i-am întrerupt contactul. Mi se părea deodată că suntem pierduți, brigada de sunet, cu siguranță, urma să sosească dintr-un moment într-altul, trebuia să fugim, să alergăm peste dune sau să înotăm spre larg, înainte ca regulatoarele să dea alarma, să localizeze proveniența unui asemenea vacarm... Trebuia... Apoi am priceput că aud! AUZEAM...

Regulatoarele nu acționaseră asupra timpanelor noastre... contrar a ceea ce crezusem, banda magnetică ne restituia cu fidelitate fiecare zgomot al șantierului, în toată realitatea lui, cu tot ceea ce avea acesta mai concret... Am ridicat privirea spre fata îngenuncheată, mut de uimire. Surâdea, și mâna ei mângâia covorul de frunze cărnoase, pe care apăsau genunchii noștri.

„Shakaloa”... murmură, simplu.

Shakaloa...

Așa trebuia să-i spun de acum înainte... Shakaloa, acesta era numele frunzelor... iedera-care-mănâncă-zgomot, cum am aflat că se chema, la indienii de la marea de sare.

Iedera ne înconjura ca o cochilie protectoare, pe care undele regulatoarelor mureau, nelăsând să treacă niciun sunet în afară, creând o enclavă în care zgomotul putea să înflorească, să se împrăștie ca odinioară, să ne răsune în țeste, în capete... Aproape că ne aflam într-o altă dimensiune, eram liberi...

Mi se părea că mi-au fost smulse dopurile de ceară din urechi, că m-am vindecat, în sfârșit, de o infirmitate. Banda se derula pe magnetofon și deja zgomotele nu mai erau doar zgomote, pentru că stârneau mii de corespondențe mentale și fizice. Sunetele se găseau în

gură, în vârful degetelor... Am început să râd tâmpește, am plâns, am gesticulat, am dansat pe partitura gigantică. Fata și-a smuls rochia și, pe tocurile cromate, s-a îndreptat, goală, spre bazin, ghemuindu-se printre rădăcini. Apa îi lipea părul de pe sex și-i auzeam dinții clănțănind violent. M-am extirpat și eu din hainele mele năclăite și m-am dus să mă așez în fața ei, în apa înghețată, care mă tăia literalmente în două, și am atins-o doar pe genunchi... Sunetul părea că aleargă în cerc, înainte să explodeze deasupra capetelor noastre. Aș fi vrut, ca și ea, să nu mai am păr, pentru ca sunetul să pătrundă mai bine. Un tremur convulsiv mă zgâlțâia din cap până-n picioare și ea a trebuit să mă prindă de umeri ca să nu mă prăbușesc. Când s-a făcut iar liniște, m-a târât afară din bazin, afară din cameră, tocmai pe terasa însorită. Am rămas acolo până seara, incapabil să deschid ochii sau să scot un sunet. Nici ea nu zicea nimic... dar vorba înseamnă dispersie atunci când nu e strigăt. Când a apus soarele, am reușit să îngenunchez, fără pic de greutate. Eram mai slab ca un copil și ea a fost cea care a trebuit să mă facă să înghit o licoare cu gust înțepător, pentru a căpăta ceva puteri. Ziua trecuse ca un vis.

De cum am fost capabil să merg, ea m-a condus peste dune, murmurând simplu: „... mâine, la aceeași oră”. Apoi s-a întors pe călcâie și a dispărut.

Am rămas acolo câteva minute, clătinându-mă, incapabil să leg două gânduri cât de cât coerente, înainte de a-mi da seama că din buzunar ieșea o foaie de hârtie, o scrisoare împăturită în patru. Erau scrise doar câteva cuvinte: „Masă sau ciocan” și erau indicate cu grijă câteva dimensiuni, precum și greutatea cerută pentru sculă. Cu orice simț critic anihilat, am petrecut o parte din noapte prin fierăriile din supermagazine, căutând un baros care să corespundă caracteristicilor indicate. Am eșuat în sfârșit în fața vitrinei unei prăvălioare indiene, care oferea poftelor turiștilor prada unui jaf recent, dintr-o necropolă oarecare.

Deodată, am avut impresia că umerii-mi sunt șfichiuiți de o curea

de piele tare. Pe jumătate prizonieră într-un gang de nisip întărit, o masă primitivă se amesteca printre obiectele sacre. Scula era puțin mai mare decât un ciocan ordinar, dar din ea se degaja o impresie de forță neobișnuită. Era făcut dintr-o singură bucată de metal aurit, deosebit de greu și având o duritate prin care să facă față oricărei încercări. Poansonul trebuia să scrâșnească pe suprafața lui fără să-l poată știrbi și fără a-i scrijeli cea mai mică urmă. Mânerul fusese modelat după palma mâinii, pentru a-i asigura o priză solidă, iar capătul stilizat, ținea loc atât de piolet, cât și de secure. O singură lovitură trebuia să despice o ușa pe toată lungimea ei, sau să sfărâme obrazul de aramă al unui gong...

Fericit că-i arăt atâta interes, vânzătorul se lansă în lungi explicații, din care reieșea că scula era, înainte de orice, un baros de sacrificare, servind la pulverizarea craniilor victimelor – oameni sau animale – oferite holocaustului. Nu-l ascultam nicicum, pentru mine conta doar formidabila putere sonoră pe care trebuia să o aibă un asemenea instrument. Fără să mai stau pe gânduri, am plătit prețul cerut și mi-am luat marfa. Cu ocazia asta, am băgat de seamă cât de mult îmi solicita scula asta mușchii, cât de mult părea că nu e decât o prelungire a brațului meu, obligându-mă să depun un efort muscular puțin obișnuit, conferindu-mi brusc un aplomb, o soliditate pe care nu le-am mai avut niciodată și nicăieri. Pântecul, umerii, pectoralii păreau că mi-au fost turnați dintr-o bucată într-un metal asemănător celui pe care-l țineam în mâini.

A doua zi dimineață mă găseam în aceeași stare de spirit ca cea a unui bolnav incurabil, care întrezărește licoarea miraculoasă. Simțeam că îmi recapăt, încetul cu încetul, toate facultățile și, mânuind ciocanul cumpărat în ajun, m-am surprins deodată în plină erecție.

OFF... pentru prima oară, după atâția ani, fusesem OFF.

Nu m-am mai putut duce la discotecă, aș fi fost incapabil să afișez un comportament coerent. Am plecat foarte devreme, având grijă să nu fiu văzut și m-am îndreptat spre cimitirul de mașini. Am reușit să

descopăr o limuzină cu scaune acceptabile și m-am strecurat pe bancheta din spate ca să dorm. Eram încă sub influența experienței din ajun și cel mai mic efort, cel mai mic gând erau suficiente pentru a mă epuiza. Am hotărât să dorm până la prânz și m-am scufundat în cea mai perfectă inconștiență.

Atunci când, alunecând de pe banchetă, m-am trezit, am constatat că noaptea coborâse de ceva timp... Somnul mă moleșise și, timp de o secundă am rămas în picioare în mijlocul caroseriilor, oscilând, stupid. Toate hainele mele erau năclăite de sudoare rece. Am dormit toată ziua într-o carcasă metalică expusă în plin soare, nădușind ca un bou. A trebuit să lupt împotriva greței, care simțeam că urcă în mine, o scârbă ușoară îmi răscolea intestinele și tâmplele... probabil, un început de insolație. M-am descotorosit de cămașă și de pantaloni, le-am îndesat sub resturile banchetei și m-am lansat într-o cursă nebunească, traversând plaja în diagonală, pentru întâlnirea cu valurile. Curentul rece era mai înghețat decât mi-aș fi putut imagina vreodată și am crezut, un moment, că urma să cad străfulgerat, răpus prin sufocare. Complet gol, am luat calea dunelor, al căror nisip părea că se întărise datorită vântului nocturn, scrâșnind ca sticla sub călcâie. Casa era deschisă, scufundată în întuneric, tot așa de goală. Mi-a trebuit ceva timp pentru a o găsi pe tânăra femeie, era jos, în rotonda tapițată cu iederă, în clopotul de verdeață, îngenuncheată, nemișcată pe marginea bazinului. Pântecul și pieptul abia trădau o respirație lentă și am avut impresia că inima ei vibra tot atât de puțin ca o piatră aruncată de către mare, pe țărm. Față de ea, nuditatea n-avea nimic armonios, dimpotrivă, perii lipiți, de pe burtă și pubis, îmi dădeau un aer de „băi-dușuri" de duminică dimineață pe care-l găseam grotesc. Am făcut efortul de a alunga gândul ăsta și m-am dus să îngenunchez alături de ea, cu palmele lipite de covorul elastic de frunze. Ea se mișcă puțin pentru a ajunge la butonul magnetofonului.

Am așteptat încordat, cu gura căscată, ca și cum sunetul ar fi urmat să-mi țâșnească din gâtlej și să-mi lovească fundul stomacului,

pironindu-mă în mijlocul frunzelor.

Șocul a fost mai puțin violent ca prima oară, dar nu mi-am dat seama de asta imediat. Fiecare notă părea să intre prin nări, pentru a exploda apoi între ochi. Am pândit avid momentul în care sunetul mi-ar fi dislocat vertebrele, făcând să-mi sară articulațiile din loc, dar momentul acela n-a venit. Femeia se întinsese pe jos, cu brațele depărtate, cu picioarele desfăcute; părea că ea captează vibrațiile cu fiecare părticică a corpului. Pielea de pe pântec vibra ca aceea a unei tobe și frisoane imperceptibile alergau de-a lungul coapselor.

Am întins mâna, i-am atins genunchiul, dar ea s-a retras, totuși, fără violență. Fața ei era calmă, destinsă, ca cea a unuia care se relaxează. M-am lungit peste ea, întregul ei trup era de o duritate extraordinară. Am înțeles deodată că ea nu se afla în aceeași stare de exaltare ca mine... Față de zgomot simțurile noastre nu reacționau la unison, nu eram acordați... Se răsuci într-o rână, scăpându-mi, și se târî pe burtă la marginea bazinului, bălăcindu-și vârfurile degetelor în apă...

În pofida dorinței mele, ea a refuzat să se lase posedată. Și la fel s-a întâmplat și-n zile în care au urmat.

Trebuie să mărturisesc că acele cure de sunet, chiar dacă mi-au fost necesare ca un drog, mă lăsau, de fiecare dată, din ce în ce mai nesatisfăcut; și, curând, am fost foarte departe de delirul sonor pe care mi-l imaginasem în trecut. Cauza acestei stări de lucruri consta în sunetul însuși. Nu foloseam decât zgomot pasiv, un sunet artificial, înregistrat pe bandă magnetică – și asta ne punea într-o poziție analogă aceluia care între un film erotic și adevăratele practici erotice, e constrâns să se mulțumească doar cu filmul. Plăcerea, la început fizică, regresa spre stadiul intelectual. Ar fi fost nevoie de un zgomot real. Un zgomot activ, un zgomot care să mobilizeze întregul aparat fizic. I-am vorbit despre toate acestea tovarășei mele, dar ea a surâs, fără să-mi răspundă: acum eram acordați, nicio exaltare nu mai punea stăpânire pe mine când se auzea trepidația unui ciocan pneumatic. Nu mai aveam nevoie de așa ceva, decât ca de o satisfacție elementară,

asemănătoare băuturii sau hranei – și o luam fără să-mi fie sete, nici foame. Shakaloa – din moment ce așa mă văd nevoit să-i spun, pentru ca nu i-am aflat niciodată numele – Shakaloa, spuneam, părea să considere audițiile clandestine ca un joc pregătitor, destinat dezvoltării altuia, misterios. Ea își cultiva insatisfacția, ca o mângâiere neterminată, ca o așteptare plină de savoare.

Am învățat repede să o urmez pe calea aceasta... ne pregăteam pentru o operă măreață într-un fel, pe care n-o puteam încă percepe, dar care, dinainte, îmi părea formidabilă.

Când i-am vorbit într-o zi despre ciocan, fața ei s-a luminat, fără să pot înțelege de ce, și ea, care evita întotdeauna cu scrupulozitate să mă atingă, ajunse până acolo încât să-mi pună mâna pe genunchi.

La discotecă, munca mea se derula acum fără piedici și am constatat cu plăcere că repulsia mea față de lumea de moleșiți care mă înconjura, chiar dacă n-a scăzut, devenea în prezent controlabilă.

Vremea a trecut; apoi, într-o bună zi, spre sfârșitul vacanței școlare, Shakaloa m-a făcut – deodată – să aflu că urma să plecăm a doua zi la proprietatea ei... N-am făcut nazuri, dar interesul meu s-a trezit abia când m-a rugat să iau cu mine și ciocanul. Am plecat.

Călătoria a fost lungă, căldura era teribilă, chiar dacă vara se apropia de sfârșit. Am dormit; când m-am trezit, mașina înainta încet, în locul acela, ierburile galbene crescuseră până la înălțimea farurilor și doar capota și acoperișul păreau ca mai navighează prin mijlocul mării vegetale. Câmpia era imensă, punctată ici și colo de posturi de control. Tânăra femeie făcu un gest cu mâna și am înțeles că am ajuns la proprietate. Proprietatea...

Vârful colinei era tăiat de un fel de boschet lung și înalt... Întâi am crezut că e vorba de un pâlc de tufișuri hipertrofiate, dar mi-am dat imediat seama că înălțimea ansamblului avea aproximativ zece metri. În mijlocul câmpiei, colina, acoperită de hățișul compact și perfect rectangular, mă făcea inevitabil să mă gândesc la craniul unui bădăran naufragiat...

Frunzele albastre contrastau ciudat cu galbenul strălucitor al ținutului înconjurător și mi-am dat seama că boschetul, tuns cu sfoara, era compus în întregime din iederă albastră din „iederă-mâncătoare-de-zgomot”. Am lăsat mașina la poalele colinei. În spatele nostru, brazda lungă, deschisă prin mijlocul ierburilor, începea să se închidă și am avut, un moment, impresia că sunt pierdut pe o insulă pustie... Iedera se cocoța pe o plasă metalică foarte deasă, asemănătoare fileului de tenis și care compunea un fel de cușcă lungă, fără nicio deschidere, cu excepția ușii de intrare. Aceasta era un veritabil culoar de verdeață, lung de o sută de metri și larg de douăzeci. Lumina zilei nu pătrundea înăuntru, în lipsa oricărui interstițiu și fără fluorescența naturală a frunzelor, ar fi domnit acolo cea mai profundă obscuritate. Ca și casa dintre dune, peretele interior al intrării era în întregime tapițat cu iederă și, după ce batantul s-a închis, a devenit tot atât de greu de deosebit de zid. Am rămas tăcut printre frunzele care-mi urcau până la glezne, în pragul unei ușoare angoase... Deși toată zumzăiala mi s-a șters din auz, tâmplele îmi păreau în sfârșit eliberate de compresia intolerabilă a regulatoarelor.

Din loc în loc, cuvertura de iederă contura obiecte impozante și indefinibile, mascându-le în întregime, ca pe niște uriași culcați, uitați de lume. Am vrut să fac un pas în direcția unei asemenea cocoașe, dar mâna tinerei femei mi s-a pus pe umăr, îndemnându-mă să înaintez...

Auzeam planta de sub picioarele mele scrâșnind strident.

Simțeam chiar o oarecare vibrație a aerului... Auzul mi se trezea, aș fi putut chiar stabili niște distincții între miile de feluri de liniște. Aici, chiar și liniștea trăia, nu mai era absența zgomotului, moarte sunetului... era ceva viu... Casa ocupa capătul culoarului, albă și ovoidală, era – și ea – lipsită de ferestre și împopoțonată cu protuberanțe ciudate, semănând astfel cu o cochilie turtită de melc sau cu o ureche... Ca în toate orașele moderne, ușa de acces a fost înlocuită cu o diafragmă enormă de oțel, la care se ajungea pășind pe un plan foarte înclinat. O dată pragul trecut, se ajungea într-un culoar strâmt,

dar înalt, complet gol, ce se bifurca brusc după douăzeci de metri... Totul era construit dintr-un ciment grosolan, zgrunțuros, fără mochetă, fără pic de ornament. Am fi putut crede că evoluam în cochilia unei fosile eșuate. Mergeam în liniște și zgomotul pașilor se ridica, alerga înaintea noastră, luând cu rapiditate proporții grandioase. Curând mi-am dat seama că cel mai mic zgomot era imediat decuplat, ca în interiorul unei imense cutii de rezonanță... Fiecare porțiune de culoar se sfârșea într-un viraj din ce în ce mai strâns – și am dedus că ne apropiam de centru. Ca și la exterior, pereții culoarelor se arcuiau sau se deformau conform unor protuberanțe curioase... Lobul... Anthelix... Helix... Tragus... Am zâmbit, casa reproducea exact conductul exterior al urechii, cu mendrele sale concentrice. Urma să ajungem la timpan...

Efectiv sătui de cursa asta în cerc, am pătruns subit într-o sală rotundă – și ea la fel de goală – ocupată în centru de un bazin, sau mai curând, o piscină cioplită în semicerc, dar lipsită de apă; m-am împleticit. În acel loc întunericul era aproape total și ghiceam mai degrabă decât vedeam mișcările tovarășei mele. După foșnetul țesăturii, am înțeles că se dezbrăca; am făcut la fel, devenise într-un fel un ritual necesar. Am strigat-o, dar nu mi-a răspuns. Negrul mă apăsa puțin și-mi era teamă că un pas greșit m-ar fi aruncat pe fundul bazinului. Eram frânt, m-am întins pe spate în curba unei protuberanțe de ciment și am închis ochii. Am adormit imediat.

O stridență curioasă, metalică, m-a smuls din brațele somnului. Chircit în conul de umbră format în centrul casei, am auzit zgomotul ce apărea din exterior, alergând apoi de-a lungul coridoarelor pentru a exploda, liberat brusc, deasupra bazinului. Dacă ar fi fost apă în bazin, cred că s-ar fi pliat imediat, încrețindu-se mărunt sub șoc. M-am ridicat și am bâjbâit pe culoare, tatonând. Pe măsură ce mă apropiam de ieșire, zgomotul uniform se despuia de orice rezonanță. M-am oprit în partea decupată a diafragmei. Tânăra femeie era în mijlocul grădinii, îngenuncheată, cu o seceră în mână.

Cu o mișcare regulată a brațului, tăia frunzele albastre ce acopereau

protuberanțele pe care le remarcasem deunăzi. Iedera se împrăștia și fiecare mușcătură a lamei dădea naștere unui sunet strident, analog celui care mă trezise. Atunci mi-am dat seama că ea „dezmembra” ceva anume... o masă sumbră, întunecată, cu contururi puternice, ceva inamovibil, pe care vegetația grădinii îl acoperise. Am coborât repede planul înclinat și m-am înhămat la treabă, smulgând cu unghiile ramificațiile nervurilor care se țesuseră ca o plasă strânsă în jurul obiectului...

Shakaloa lovea rădăcinile cu un fel de frenezie și am văzut că întregul său corp era acoperit de o peliculă fină de sudoare. Părea să aibă febră, iar ochii-i străluceau de o lumină nouă. Își pierduse răceala minerală, redevenind chiar suplă, redevenind chiar femeie pentru vreo ocazie misterioasă... Ceva se petrecea acolo... Chiar culoarea pielii sale se schimbase și am remarcat o rețea de zgârieturi lăsate de rădăcini pe antebraț. După o ultimă lovitură de lamă, căzu o poală întreagă de frunze și am văzut apărând nicovala. Era formidabilă, o rocă înfiptă adânc în pământ cu rădăcini de bronz n-ar fi fost mai solidă. Era o fiară enormă, un animal enorm al preistoriei fosilizate, congelate, de neștirbit. Mi-am plimbat mâinile peste unghiurile ascuțite, aproape tăioase. Nu era nevoie decât să apeși ușor pentru ca pielea să-ți crape.

Nu mai era doar o grădină, era un sanctuar al durităților. Sanctuarul palpabilului, al adevărului, al vieții... În orele care au urmat, am mai dezgropat încă cinci astfel de nicovale, mult mai mici, chircite ca niște câini de pază gata să-și sfâșie adversarul. Shakaloa, în sfârșit, s-a ridicat; se clătina, gâfâind, cu buzele umede, iar de la subțiori se scurgeau firișoare lungi de sudoare de-a lungul coastelor și coapselor. Și-a șters mâinile jilave de câteva frunze și-apoi m-a privit... Abia atunci am știut de ce ne aflam acolo. „Acum!” zise.

Am început să alerg spre casă, alunecând, cu picioarele goale. Nu mai simțeam răcorea culoarelor, nu mai conta nimic. Ajuns în sala mare, m-am aruncat peste pachete și am extirpat cu febrilitate ciocanul cumpărat din prăvălioara indiană. În momentul în care voiam să mă

întorc, am văzut în mijlocul bazinului o nicovală de ciment, evocând irezistibil imaginea unui altar. De îndată ce am ajuns în grădină, am lovit masa de bronz și atunci sunetul...

Cum să spun...? Eu devenisem o lume întreagă...

Devenisem pastă, cu diverse amestecuri, cerneală unsuroasă de prospecte, o pereche de sâni de hârtie cretată și, roșie, o gură ce suge un ruj sau o sticlă, totul topit într-un decoct de borderouri, cu cifrele ca niște vertebre de saurieni, sau ca blestemul unei rugăciuni chinezești care nu se termină niciodată... Eram o lume, gri, pufoasă, ca interiorul unei piei dintr-o blănărie, pusă într-o vitrină aflată în clar-obscur, plină de acel parfum latent care te apucă de pubis și-ți dă pofte de gheață, într-o cabină de toaletă subterană, fără oglinzi. M-am așezat și am încercat să mă hipnotizez cu fraza aceasta pentru a potoli puhoiul de imagini care păreau să-mi izvorască din cap și care curgeau de-a lungul firelor de păr, picătură cu picătură de creier asudat. Mă simțeam înglobat în toate, privirea putea disocia, descompunând, redând viață, redând individualitate.

Fosilele se eliberau din ambra devenită vâscoasă, revenite la starea de clipocit, mergeau cu labele îndoite ca niște scribi care au avut de copiat teme interminabile de un milion de ani, iar ochii lor au redevenit niște bile negre dezgustătoare, care semănau perfect cu biluțele acelor de pălărie... Eu le dăruiam viața mea, ele mă beau și cu fiecare secundă deveneam și mai insensibil, nimic nu mai putea trezi în mine nici cea mai mică crispare, nici două unghii de femeie care-mi găuresc urechea, nicio chiuretă stomatologică ascuțită scobindu-mi vintrele...

Mai eram încă treaz, dar era ca și cum ochii mi-ar fi fost acoperiți cu un fel de sidef pur și satinat, ca cel ce tivește cochiliile, ca și cum aș fi avut două perle în orbite, iar pleoapele și genele clipeau așa cum pulsează carnea unei stridii. Nici măcar o pișcătură de lămâie nu mi-ar fi putut face moleșeala mai confortabilă... Acum, dinții mei erau asemenea unor pietre reci înghețându-mi gingiile, aș fi vrut să am canini de cretă ca să mușc ardezii într-un scrâșnet de reînceput de

școală, să-mi simt molarii sfărâmându-se asemenea unui bloc de calcar pe o tablă de țintar, aș fi vrut să fiu friabil, fragil, perisabil... Perisabil e cuvântul potrivit, o grămadă de carne care moare în jurul propriului nucleu, care se surpă într-o jilăveală intimă de coapsă îmbătrânită ce aburește pielea neagră a unei perne. Să fiu în acel stadiu al lichefierii în care încheieturile slăbesc, în lipsa rotulelor, în lipsa tuturor celor care mă cantonează într-un sens obligatoriu, să-mi părăsesc armăturile, să-mi golesc balamalele, să mă scurg, să stagnez cu bucuria puerilă a albuminei demente...

Shakaloa țipa. A încălecat nicovala ca pe un cal de fier, cu picioarele exagerat de depărtate, dureroase. Capetele coastelor lăsau striuri roșiatice pe pielea-i lucioasă. Mi-am îndreptat șalele, am încordat umerii și am izbit cu ciocanul în baza blocului. Am avut impresia că mânerul va crăpa în mâinile mele, mi se părea că toată masa de fier vibra...

Sus, Shakaloa tremura ca o babă, dinți-i clănțăneau violent, teribil, iar sânii îi păreau două pachete de gelatină puse pe o farfurie ce se zgâlțâie. Se frânse în două – în timp ce eu izbeam a doua oară – și capul ei se lovi de suprafața nicovalei. Acum zgomotul era înfiorător, prizonier în tunelul de frunze albastre – nu se putea ridica. Celelalte nicovale au pornit să răspundă ca tot atâtea diapazoane. Shakaloa încercă să se ridice, pe frunte avea o vânătaie urâtă și un pic de sânge îi îmbrobonea sprâncenele. Întoarse capul, îmi surâse, dispusă. Cuvinte fără șir se îmbulzeau pe buzele sale. Am lovit din toate puterile și de data aceasta tânăra femeie se culcă pe spate, lăsându-și brațele și picioarele să atârne, legănându-le, iar pe bărbie și gât se scurgea salivă... Deschise gura și am înțeles că mă chema... N-avea decât! Venele-mi erau umflate de o bucurie formidabilă. Și brusc, ciocanul explodă... Am simțit mânerul pulverizându-se între degete, așchiile mi-au șfichiuit umerii și picioarele, ricoșând în jurul meu. Sângele mi-a năclăit palmele... Am rămas încremenit, stupid, în timp ce ultima vibrație murea încet...

Și deodată n-a mai fost decât liniștea, o liniște îngrozitoare, covârșitoare... N-a mai rămas nimic din ciocan, nimic altceva decât câteva așchii ciudat de asemănătoare, ca și cum unda sonoră ar fi disociat obiectul în elemente primare. Probabil ca așa s-a întâmplat și în rest. Un fel de toropeală nesănătoasă, o abrutizare subită, care încetinea fiecare din gesturile mele. Shakaloa s-a ridicat de pe nicovală, dezmeticită, cu coapsele strânse și – mi s-a părut – ostilă. Am alergat spre o altă nicovală și am încercat să o ridic în ideea de a o izbi de cea dintâi, mult mai mare, dar avea o greutate excesivă, n-am putut s-o urnesc din loc nici măcar un milimetru.

Ceea ce a urmat s-a petrecut într-un fel de pâclă comatoasă, care ștergea orice impresie de realitate a lucrurilor din jur. Nici în casă și nici în mașină nu exista niciun obiect care ar fi putut ține loc de ciocan. Am rămas locului până când tânăra femeie și-a regăsit în întregime rigiditatea, n-am mai putut îndura disprețul pe care cred că l-am citit în ochii ei și am ieșit din grădină cu hainele în mână, rugând-o să aștepte... Era grotesc. Afară, căldura mi s-a părut îngrozitoare, dar m-a ajutat să-mi adun mințile. M-am îmbrăcat în grabă, am sărit în mașină și am demarat în trombă, conducând ca un nebun prin marea de ierburi galbene.

Soarele era sus, în mijlocul cerului, dar eu nu reușeam să-mi dau seama cât e ceasul. Sângele de pe mâini năclăia volanul și-mi trecu prin minte, deodată, că dacă m-ar fi oprit cineva, aș fi avut aerul unui nebun sau al unui ucigaș. Nu știam prea bine încotro mergeam. Numai nevoia de a găsi un alt ciocan mă împingea înainte. Am ieșit, în sfârșit, din câmpia ierboasă și am descoperit un drum de țară ce părea să ducă spre un sat. Era foarte cald și străzile târgușorului erau pustii când am ajuns. Bineînțeles că nu exista niciun fel de potcovar și, de altfel, starea de exaltare indescriptibilă în care mă găseam, ținuta mea total răvășită și sângele care-mi mânjea brațele m-ar fi împiedicat să mă arăt în lume. Am străbătut la pas, în lung, și-n lat, străzile, incapabil să mă decid ce atitudine să adopt. Brusc, mi-am dat seama că nu aveam nici bani.

Toate acestea erau stupide și tragice... Am părăsit satul și, la intersecție, m-am trezit în fața cimitirului. Era un cimitir curat și îngrijit, cu peluză verde și plin de cruci mici și albe, fără ornamente. Probabil un cimitir militar... Pe un mausoleu trona o statuie mare de bronz, un om gol, mi se pare. Un gladiator sau un luptător, cu brațul ridicat, pumnul strâns sfidător... Da. Trebuie să fi fost un cimitir militar...

Brațul acela mă hipnotiza. Am oprit mașina, am cotrobăit în cutia cu scule și am scos de acolo un fierăstrău scurt, pentru metale. Locul era pustiu și părea nepăzit; am traversat gazonul în goană și m-am cocoțat pe statuie. Fierăstrăul a mușcat metalul lângă umăr. M-am pus pe treabă, sudoarea-mi curgea pe tâmple. Odată tăiat, brațul ar fi adus de minune cu un ciocan, n-aveam în cap decât o idee: să regăsesc cât mai curând grădina cu nicovale...

Patul puștii m-a lovit între umeri și m-a aruncat la pământ, pe jumătate leșinat, am vrut să mă ridic, dar o lovitură de gheață în șale m-a trântit înapoi în iarbă și abia atunci l-am văzut pe șerif și pe adjunctul său.

Ce a urmat a fost destul de penibil, trebuie să recunosc. Interogatoriile m-au făcut să pierd orice noțiune a timpului. Nu mai trăiam decât cu frica loviturii următoare, scatoalcelor sau șuturilor imprevizibile, ce țâșneau din obscuritatea sălii, a haosului de întrebări și răspunsuri. Am crezut că anumite grupări locale cereau linșarea mea grabnică. Statuia era opera unui artist din regiune, mausoleul – al unui erou de război băștinaș. Se vorbea despre profanare, de anarhie, de vandalism, de jaf de morminte. Dacă protestam, dacă țipam, gardianul răsucea butonul regulatorului plasat în celula mea și orice zgomot era imediat și total cenzurat. Era îngrozitor, din gură nu-mi mai ieșea niciun sunet, devenisem surd și mut totodată, și treaba asta dura, uneori, zile întregi.

Cu siguranță că aș fi înnebunit, dacă nu m-ar fi eliberat, în sfârșit. Afacerea s-a terminat cu o amendă foarte mare, mulțumită intervenției academiei de muzică. S-a vorbit de surmenaj, de conduită bizară, de

depresiune nervoasă...

N-am mai găsit mașina, mi s-a spus c-a venit cineva să o ia. A trebuit să urc colina pe jos, era destul de frig și, la orizont, se târau nori negri și grei. Câmpia cea galbenă devenise roșie și vântul uscat îmi lipea cămașa de umeri... Sus, în vârful colinei, frunzele galbene zburau în rafale, lăsând grilajul grădinii și rămurișul goale. M-am apropiat de grilaj, de care mi-am sprijinit fruntea...

Înăuntru, nicovalele, ce începuseră să ruginească după primele ploi, se odihneau, inerte. Totul era pustiu, era toamnă...

* * *

A trebuit să plec imediat, procesul pe care l-am avut a lăsat o impresie destul de proastă la discotecă și am înțeles că încercau cu orice preț să mă îndepărteze. M-am trezit undeva, la marginea lumii, acolo unde căldura este atât de mare, încât bruma de dansatori ce bântuiau barurile și ringurile păreau atinși iremediabil de boala somnului.

Am rupt contractul. Când am revenit, era aproape toamnă...

Casa dintre dune era goală, și totuși nimic nu era schimbat. Am închiriat o mașină. A fost ușor să găsesc drumul spre colină, n-a trecut o zi în toți acești ani fără să visez momentul acesta. M-am oprit la marginea câmpiei și-am traversat brazdele pe jos.

Automobilul, aceleiași Shakaloa, aștepta la baza colinei, alături de un Break mare. M-am așezat la pândă...

În dimineața celei de-a doua zile, bărbatul a ieșit, era tânăr și avea un corp puternic, de atlet... Închisoarea și coloniile m-au fleșcăit, chelisem, mă îngrășasem...

Break-ul se îndepărtă, trăgând o dâră lungă în câmpie.

Ca întotdeauna în astfel de locuri, vremea s-a stricat repede, a doua zi vântul a smuls deja primele frunze albastre. Ca să întârzie în asemenea măsură, înseamnă că EA trebuie să fi fost deosebit de satisfăcută. În lumina apusului de soare, umbrele regulatoarelor se

cocoșau pe colină.

Am urcat. În grădină, nicovalele păreau și mai strălucitoare, ca sub efectul unei ciocăneli repetate. Frunzele se îngrămădeau pe jos și pereții deveneau, cu fiecare minut, mai mici. Curând, grilajul urma să rămână gol...

M-am îndreptat spre casă. Shakaloa era acolo, întoarsă cu spatele, grăbindu-se să închidă diafragma de acces...

Am scos ciocanul din buzunar și am lovit-o. O! Nu prea tare, doar atât cât să o amețesc, apoi am târât-o de-a lungul culoarelor până în sala circulară din centru, în inima edificiului. Am coborât cu ea în bazin și am dezbrăcat-o, ca pe vremuri... După aceea, am scos cătușele, lanțul, am legat-o de nicovala centrală, foarte strâns. Fără speranță. Ea a deschis ochii, privindu-mă încremenită. Am ieșit din bazin, vântul începuse să bată de-a lungul culoarelor și sub bolta sălii explodă deodată un muget lung de furtună. În urma lui sosiră frunzele albastre, întâi una câte una, apoi în turmă. Îmi biciuiau gleznele, gonind peste dale înspre bazin. Shakaloa urla, și totuși, din cauza vântului, nu puteam înțelege sensul vorbelor sale. Frunzele au acoperit-o încetul cu încetul, ca niște bulgări de țărână... Am închis ochii și, când am privit din nou bazinul se umpluse, așa că am început să alerg pe culoare, izbindu-mă de pereți, țopăind ca o minge. Am patinat pe planul înclinat, și cred că mi-am lovit țeasta de una din nicovale... Mi se părea deodată că un urlet lung îmi sfredelea timpanele... un urlet de moarte. Am adunat frunze albastre și mi le-am îndesat în urechi...

Liniștea... O! Liniștea...